

РЕШЕНИЕ

№ 13330

гр. София, 30.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 15.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3405** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на П. В. С. с постоянен адрес в [населено място], Столична община, срещу Решение № 2153-21-46 от 11.03.2024 г. на директора на Териториално поделение /ТП/ на Националния осигурителен институт /НОИ/ – С.-град, с което на основание чл. 117, ал. 3 КСО е оставено без уважение оспорването на Разпореждане № РНП-4-4-21-01536883 от 08.02.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при същото ТП.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на посоченото административно решение. Оспорващият възразява срещу констатациите и изводите на пенсионния орган, обусловили упражнената компетентност по чл. 114 КСО. Сочат се и допуснати процесуални нарушения, вкл. неизпълнение на задължението по чл. 35 АПК за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. Претендира се отмяна на Решение № 2153-21-46 от 11.03.2024 г. и на потвърденото с него разпореждане, ведно с присъждане на съдебни разноски.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. - град, в с.з. чрез юрк. П., оспорва жалбата. Подробни съображения по съществуващото на спора излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени

събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 03.08.2016 г. жалбоподателят П. В. С. е подал заявление за отпускане на социална пенсия за инвалидност /л. 9/ с приложено ЕР № 2041/24.06.2016 г. на ТЕЛК /л. 10/, с което органите на медицинската експертиза са му определили 72 % трайно намалена работоспособност, срок на инвалидността – до 01.06.2019 г.

На 11.08.2016 г., с разпореждане на длъжностно лице по ПО, е отпусната претендирана пенсия считано от 17.03.2016 г. до 01.06.2019 г.

При преосвидетелстване на лицето е издадено ново ЕР № 1756/25.06.2019 г. /л. 17/, с което органите на медицинската експертиза са определили на лицето 60 % трайно намалена работоспособност.

На 29.07.2019 г., въз основа на горното ЕР и на основание чл. 96 КСО, е издадено разпореждане за прекратяване на социалната пенсия за инвалидност, считано от 02.06.2019 г. /л. 19/.

На 11.09.2019 г. г-н С. е подал заявление /л. 20/ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, към което е приложил военноотчетна книжка и трудова книжка. Декларирано е съгласие за ползване на данните от Регистъра на осигурените лица.

На 18.09.2019 г. исканата пенсия е отпусната с Разпореждане № [ЕГН] /л.31/ - при зачетен осигурителен стаж от 05 години, 11 месеца и 27 дни до датата на инвалидизиране – 17.03.2016 г. и 01 месец и 16 дни след тази дата, като е взет предвид и осигурителният стаж от фирма „Блум Комерс“ ЕООД за периода м.05.2013 г. до м. 08.2016 г.

На 14.09.2020 г., с писмо изх. № Ц1029-4-5266 от /л.35/, дирекция „Пенсии“ в ТП на НОИ С. - град е уведомена, че във връзка с последващ контрол на изплатени парични обезщетения и помощи от ДОО и след приключили действия по процедура за контрол и ограничаване на неправомерните разходи са заличени данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, подадени от 133 броя търговски дружества, сред които и „Блум Комерс“ ЕООД.

Последвала е процедура и са издадени задължителни предписания за заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 КСО, подадени от фирма „Блум Комерс“ ЕООД, вкл. тези за жалбоподателя П. С. за периода м.05.2013 г. до м.02.2016 г.

На 27.01.2023 г. е издадено Разпореждане № [ЕГН]/7 /л. 55/, с което длъжностно лице по ПО е преизчислило осигурителният стаж на жалбоподателя, изключвайки този в „Блум Комерс“ ЕООД. Въз основа на преизчисленията е прието, че г-н С. не отговаря на условията на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО за наличие на 5 години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране.

В резултат с горното разпореждане е отменено Разпореждане № [ЕГН] от 18.09.2019 г. и всички последващи на ръководителя на ПО /т.1/. Разпореден е отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /т.2/. Възстановена е социалната пенсия за инвалидност на жалбоподателя от 05.10.2022 г. със срок на инвалидността пожизнен по чл. 90а, ал. 1 КСО за 71 на сто ТНР, дата на инвалидността 17.03.2016 г., размер на социалната пенсия – 321,10 лв. В т. 4 е посочено, че относно надветите суми от пенсия длъжностното лице по ПО ще се произнесе с допълнително разпореждане. Отразено е, че разпореждането може да се обжалва съгласно чл.117, ал.2 от КСО пред ръководителя на съответното ТП на НОИ в едномесечен срок от получаването му.

На 09.03.2023 г. г-н С. е подал възражение, регистрирано с вх. № 1023-21-532 от /л.56/, адресирано до директора на ТП на НОИ С. – град. Видно от съдържанието му, поискано е „преразглеждане и преизчисляване на пенсията за инвалидност“, определена в Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г. на 310,10 лв. Изложено е становище по същество срещу направените фактически установявания на длъжностното лице по ПО.

На 14.07.2023 г. е издадено Разпореждане № [ЕГН]/55 /л.64/, с което длъжностно лице по ПО се е произнесло по горното възражение, квалифицирано като „заявление за преразглеждане на осигурителния стаж относно постановен отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване“. Формирано е отново становище, че лицето не отговаря на условията по чл. 74, ал. 1, т. 4 КСО, при което е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на П. В. С.. Диспозитивът на разпореждането е идентичен с изписания в т. 2 на Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г.

На 08.02.2024 г. е издадено Разпореждане № РНП-4-4-21-01536883 /л.99/, с което въз основа на Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г. и на основание чл. 98, ал. 2, т. 2, във вр. с чл. 113 и чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, е разпоредено П. В. С. да възстанови добросъвестно получена сума за пенсия за инвалидност поради общо заболяване, еднократна допълнителна сума – декември 2019 г., великденска еднократна сума – април 2020 г., еднократна сума – август 2020 г., еднократна сума – септември 2020 г., еднократна сума - октомври 2020 г., еднократна сума – ноември 2020 г., еднократна сума – декември 2020 г., еднократна сума – януари 2021 г., еднократна сума – февруари 2021 г., еднократна сума – март 2021 г., еднократна сума – април 2021 г., еднократна сума – май 2021 г., еднократна сума – юни 2021 г., еднократна сума – юли 2021 г., еднократна сума – август 2021 г., еднократна сума – септември 2021 г., еднократна сума – октомври 2021 г., еднократна сума – ноември 2021 г., еднократна сума – декември 2021 г., еднократна сума – януари 2022 г., еднократна сума – февруари 2022 г., еднократна сума – март 2022 г., еднократна сума – април 2022 г., еднократна сума – май 2022 г., еднократна сума – юни 2022 г., великденска еднократна сума – април 2022 г. и индивидуална допълнителна разлика от януари до юни 2022 г., в размер на 11 872,48 лв., представляваща главница за периода от 11.09.2019 г. до 01.06.2022 г. и от 01.06.2022 г. до 31.01.2023 г., без лихва до изтичане на срока за доброволно изпълнение.

Разпореждане № РНП-4-4-21-01536883 е обжалвано по административен ред и потвърдено с Решение № 2153-21-46/11.03.2024 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което органът е потвърдил констатациите и изводите в него. Констатирано е, че Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г. е връчено на 17.03.2023 г. и е влязло в сила, поради което са налице предпоставките за изискване по реда на чл. 114 КСО на неоснователно получените от жалбоподателя суми за пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

С тези мотиви е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РНП-4-4-21-01536883 от 08.02.2024 г.

Решение № 2153-21-46/11.03.2024 г. е връчено на жалбоподателя на 20.03.2024 г., видно от известие за доставяне /л.106/.

Жалбата срещу решението е подадена чрез административния орган до съда на 01.04.2024 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от активни процесуално легитимирано лице, в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на съдебно обжалване акт по чл. 118, ал. 1 КСО.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, макар и не по изложените в нея доводи.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК, приложима на основание чл. 118, ал. 2 КСО, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на обжалвания административен акт на всички основания по чл. 146, т. 1 - 5 АПК.

В тази насока съдът намира следното:

Решение № 2153-21-46/11.03.2024 г. е издадено от компетентен орган - директорът на ТП на НОИ – С. град, в рамките на неговата компетентност, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО и приложената по делото Заповед № 1712/17.08.2015г. на Управителя на НОИ /л. 105/. Обективизирано е в писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл. 59, ал. 2 АПК.

От обстоятелствената част на оспорения акт недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода за наличие на предпоставките по чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО за възстановяване на добросъвестно получени суми от осигурителни плащания, когато след изплащането им са представени нови данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Приема се, че Разпореждане № РНП-4-4-21-01536883/08.02.2024 г. е законосъобразно, като постановено след влизане в сила на Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г.

Горните фактически установявания, обусловили упражнената от длъжностно лице по ПО компетентност, не се подкрепят от данните по делото. Съдът не споделя изводът за настъпил стабилитет на Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г. с произтичащите от това последици.

Посоченото разпореждане действително е връчено на жалбоподателя, чрез негов представител на 17.03.2023 г. /по пощата/, както законосъобразно е установил и ръководителят на ТП на НОИ – С.-град. Но не това е същественото в случая, а обстоятелството, че на 09.03.2024 г. г-н С. е възразил писмено срещу Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г. Жалбата му е регистрирана с вх. № 1023-21-532 /л.56/, адресирана е до директора на ТП на НОИ и неправилно е квалифицирана като заявление за преразглеждане на пенсията, вместо като жалба до контролния административен орган по реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ КСО, по която последният е длъжал мотивирано решение /Арг.: чл. 117, ал. 3 КСО/.

Разпореждане № [ЕГН]/55 от 14.07.2023 г. повтаря отказът на длъжностното лице за отпускане на лична пенсия на жалбоподателя, постановен с Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г. Второто поред разпореждане е издадено по подаденото от лицето възражение с вх. № 1023-21-532/09.03.2024 г., по което пенсионният орган не е разполагал с компетентност да се произнася, нито е имал задължение да извършва „нова преценка“ на правото на пенсия и условието за продължителност на осигурителния стаж съгласно чл. 74, ал. 1, т. 4 КСО, в каквато насока е становището на процесуалния представител на ответника /л. 131/ в отговор на указанията на съда и разпределената между страните с определение от 11.06.2024 г. доказателствена

тежест.

Друг извод не следва и от разпоредбата на чл. 99, ал. 1, т. 1 КСО, предвиждаща възможност по заявление на пенсионера влязлото в сила разпореждане по чл. 98 да се измени или отмени от органа, който го е издал. Единствените доказателства за връчване на Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г. са приложените на л. 137 и сл. (писмо от БГ Пощи, фискален бон, известие за доставяне и пълномощно), от които се установява, че същото е получено чрез представител на дата 17.03.2023 г. /след подаване на възражението от 09.03.2023 г./. Липсват каквито и да било данни и доказателства за по-ранно уведомяване на жалбоподателя, за да е мислимо произнасяне на длъжното лице в хипотезата на чл. 99, ал. 1, т. 1 КСО.

Кодексът не предвижда друго основание и процедура по преразглеждане на разпорежданията по чл. 98, ал. 1 КСО. Такива не са регламентирани и в АПК, освен възможностите по чл. 62 за поправка на очевидна фактическа грешка, допълване и тълкуване, каквито безспорно в случая не са реализирани посредством издаването на Разпореждане № [ЕГН]/55 от 14.07.2023 г.

Разпореждане № [ЕГН]/55 от 14.07.2023 г. не е отразено в мотивите на обжалваното решение и не е съобразено от директора на ТП на НОИ при формиране на фактическите му изводи. То не може да произведе действие, което да стабилизира Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г. В противоречие с приетото от органа последното не само, че не е влязло в сила, но установява се, че срещу него има надлежно подадена жалба, по която липсва произнасяне от компетентния орган по чл. 117, ал. 1 КСО.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 7 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) изрично сочи, че разпореждането по чл. 98, ал. 2, т. 2 КСО /за възстановяване на неоснователно изплатени суми за пенсии ; дължимите суми по разпореждането се събират чрез удържки от пенсията/ се издава в едномесечен срок от влизането в сила на разпореждането по чл. 98, ал. 1 КСО за изменение или прекратяване на пенсията.

В случая, след като Разпореждане № [ЕГН]/7 от 27.01.2023 г. е оспорено, то не е настъпил изискващият се в чл. 10, ал. 7 НПОС стабилитет, от което следва, че процесното Разпореждане № РНП-4-4-21-01536883/08.02.2024 г. е издадено в нарушение на материалния закон и неправомерно по реда на чл. 114 КСО са изискани от жалбоподателя посочените в него суми като неоснователно получени.

Съгласно правилото по чл. 170, ал. 1 АПК административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Това правило е съобразено от настоящия съд и в съответствие с него, с определение № 8238/11.06.2024 г. на ответника е указано, че носи доказателствената тежест да установи, че Разпореждане № РНП-4-4-21-01536883 от 28.02.2024 г. е издадено след влизане в сила на Разпореждане № [ЕГН]/7/27.01.2023 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване (Арг.: чл. 10, ал. 7 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж). В тази насока и с оглед наличните по преписката документи съдът е задължил ответника да представи данни и информация за наличие на произнасяне по подаденото от П. В. С. възражение с вх. № 1023-21-532/09.03.2023 г. Такива не бяха представени, освен коментираното по-горе разпореждане от 14.07.2023 г.

Ответникът е задължен да представи и доказателства за връчване на Разпореждане № [ЕГН]/7/27.01.2023 г., извън приложеното на л. 94 писмо с изх. № 07-01-44/29.01.2024

г. от „Български пощи“ ЕАД. Предвид приложените такива и на основание чл. 171, ал. 5 АПК, вр. чл. 118, ал. 3 КСО, съдът е указал на страната, че не представя и не сочи доказателства, че Разпореждане № [ЕГН]/7/27.01.2023 г. е влязло в сила.

Приобщените към административната преписка и допълнително представените в с.з. доказателства не променят горната констатация, от което следва, че Решение № 2153-21-46 от 11.03.2024 г. на директора на ТП на НОИ С. – град и потвърденото с него Разпореждане № РНП-4-4-21-01536883/08.02.2024 г. са незаконосъобразно издадени. Дължимата е тяхната отмяна.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за разноски, такива се дължат на основание чл. 143, ал. 1 АПК. Предвид направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК и предвид фактичестката и правна сложност на спора съдът намира, че същото следва да се редуцира до посочения в чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 500,00 лв., които заедно с платената държавна такса от 10,00 лв., следва да се възложат на НОИ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2153-21-46 от 11.03.2024 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град и потвърденото с него Разпореждане № РНП-4-4-21-01536883 от 08.02.2024 г. на ръководителя на „ПО“ към дирекция „Пенсии“ при ТП на НОИ С. – град.

ОСЪЖДА Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град да заплати на П. В. С. разноски по делото в размер на 510.00 /петстотин и десет/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: